

Abortusz

Éppen úgy tudom magam kezelni, ahogy más kezeli az állatot, pontos és következetes eljárásokkal, érzem, mikor mit kellene csinálnom, jól előre tervezek, és mindent úgy tudok rendezni, a nap eseményeit úgy igazgatom egymás után, hogy mindenképpen megvalósuljon a célom. Tulajdonképpen csapdába csalom a hangulatomat és a kedvemet, rákényszerítem magamra a feladatot, úgy, hogy semmiképpen ne tudjak kitérni előle, s ha egyszerre épp több dolgot is csinálnék, akkor a kevésbé megerőltetett, a kényelmeset túlzásba viszem a végrehajtandó megkezdése előtt jóval, hogy biztosan ne kényelmesedjek el, és megtegyem a fontosat, amit igazán meg kell. Most pedig egy igen kínos és rendkívül kényelmetlen feladat áll előttem, lényegében gyilkolni fogok, valamely iszonyatos erőnek kell ellen tartanom, egy erővektornak irányát kell szegnem, és mindezt a külső események hatására azért, hogy én magam életben tudjak maradni, ami alatt pedig nem a halál elleni küzdelmet értem, hanem az életért való küzdelmet, hogy ne csak üljek a szobámban cselekvésképtelenségbe zuhanva, hogy ne csak vegetáljak és lézengjek, hanem az akarást visszanyerve tudatosan vehessek részt a körülöttem lévő események alakításában.

Emlékszem például egy mesére, melyben rengeteg kis zizegő ízé töltötte ki a teret, zümmögtek és csapódtak oda-vissza a sötétségben, tülekedtek és vágyakoztak rá, hogy megtapadjanak a létezés monstrum falán, mely a valódi űrt, a semmit választotta el minden mástól, az észlelhető teret határolta, ez volt a hely, ahol a lét lehetőségei zizegtek és zümmögtek, és noha senki nem tudta, hogy a falon túl mi lehet, hogy van-e egyáltalán azon túl valami, hogy a megtapadáson kívül bármi más előre sejthető, tudható és akarható-e, az mindenesetre biztos volt, hogy legtöbb ilyen kis apró rázkódó, a lehető legkisebb, részecskeformájú valamik többsége oda a falra vágyott, megtapadni és bevárni a sorsot, szépen lassan felszívódni a falon és átlényegülni, felfogni mindent és bármit, ami jön. Aztán volt közöttük egy, mindig van közöttük: *egy*, a legbátrabb, amelyik mindig élen járt a kísértésben, ott nyomult és tolakodott állandóan a peremvidéken, mert éles határ nem volt, hanem csak egy homályos átmenet, amit észlelni igazán nem is lehetett, mivel a vak tudatlanságból a szilárd énné változás, a megtapadás igen zavarosan ment végbe, mint egy lassú elalvás, vagy egy utazás, mely során fárasztó órák alatt megy át egyik táj a másikba, egy sáv volt ez, széles és megterhelő környezet, mely állandóan irtózatosságot rejtett magában ezt a kicsi molekulát, aki nagyon, de nagyon szerette volna próbára tenni magát, és állítólag már a megtapadás előtt valamiféle tudattal és iránnyal rendelkezett, talán még érzett is, nem csupán egy volt a lézengők között.

Kényszeres mozgásba kezdtem tehát, eltökélve magam testi és szellemi működésem céltudatos lefárasztásával megkísérelem valahova középre juttatni létezésemet, egy gépies állapotba, ahol a meleg vízen és a táplálékon kívül semmi mást nem kívánok, s mintegy az elengedés mozdulatával helyezem magam biztonságba, határhelyzetbe jutni, akarás és nem-akarás közé, ami még nem az elveszés ijesztő, lemondó állapota, de nem is valami konkrétan megfogható élet, mindezt azért, hogy akarjam a továbbiakat, hogy egy elvesztett lehetőség után is akarjam és vágyjam a kockázatát annak, hogy esetleg ez újra meg újra bekövetkezzék. Hogy akarni kezdek majd valamit, jövőt látok benne, s majd valami robbanás és dúlás következtében mindettől el kell tekintenem, mert az út bizony az el van torlaszolva. A tét nélküli ide-oda lötyögés monoton, gyermeki mocorgása meghozza eredményét, az előre-hátra lépegetés, a fókuszatlan nézelődés felkészít a kaparó mozdulatok jótékony tevékenységére. Ám ami biztos, ami miatt rendkívül óvatosnak kell lennem, és ami megindokolja a monotonitás révén előállított tökéletes nyugalmi állapot bevezetését, az annak veszélye, hogy esetleg más élet is megsérül, hiába a legfinomabb penge, a leghatározottabb mozdulat, bizony borzalmas károsodást lehet most okozni a lét bizonytalan falán, melyet aztán emberöltőbe telik eltűntetni, s még ha el is tűnik a nyom, hatása sokáig érezhető marad. Egy tükörsima tó felszínét fogom megborotválni. Ehhez még egy úristen is túlzottan izgul, ezért nem csinálják ők sem, épp ezért ellenzik a dolgot, és átkozzák is, aki ilyesmire készül.

Az egyik legismertebb és legtöbbet mutatott és látott mozgófestmény annak a katonának képe, aki ül az ágya szélén lehajtott fejjel, egyik kezét a combjának támasztva feszes bőrszíjat tart, a másik kezével pedig végtelenül húzza és fordítja ezen a kifeszített szíjon, élesíti a pengéjét precíz mozdulatokkal, húzza és fordítja az örökkévalóságig, szinte a nem-létezésig finomítja a tör életét, húzza és fordítja, mintha a megtapasztalható világ legeslegapróbb dolgát szeretné kettéválasztani, erre készül az idők végezetéig, mint egy lucifer, aki elől menekülve ez a parányi valami ijedtében folyamatosan zsugorodni próbál új és új, egyre tökéletesebb alakzatokat magára véve, hogy elkerülje, elhalassza folyamatosan közelgő, de soha be nem következő végzetét, mert az élezés nem szakad meg, ugyan a fenyegető veszély folyamatosan fennáll, a lehetősége ott lebeg a kicsiny, a már csupán beláthatatlan hatványokban kifejezhetően kicsiny, tökéletes pont felett, s ha egyszer mégis bekövetkezne a metszés, akkor összeomlana minden, magába roskadna, szupernóvaként felragyogna, majd eldurranna ez a pontsűrűségű elem, hogy a valaha észlelt legkönnyebb gázokkal telítve környezetét – átlényegüljön. A művész, aki e tömör látomását a világra szabadította, a legalkalmasabb arra, hogy elvégezze a vágást, mert lélekjelenléte semmihez sem fogható, a művész a legjobb műtő, éppen hanyagsággal határos bátorsága teszi képessé őt arra, hogy a legmerészebb elkülönítéseket és leválasztásokat is végrehajtsa, voltaképpen a legnagyobb gyilkos ő, isteneket meghazudtoló vakmerőséggel dönt bármiről, enged és visszatart, felmutat és eltakar, felragyogtat és a mélységbe taszít, meredten figyelni őt mindenki,

Küzdelmet folytatok a kényelmes fásultságért, egy kockázatmentes folytatásért, tudom

ezt a műtőbe lépve, érzem, hogy gyomromban a malom őrli és mozgatja, őrli és mozgatja a gondolatot, forgatja és egyre aprózza a döntést. Mindössze tíz méter a váróteremtől a felfekvőig, s mögötte valahol, egy csukott ajtó mögött már készen állnak a nekem szánt lélekterpesztők, készen áll egy mozdulat, melyhez egyre közelebb érek, mégis egyre nyúlik, egyre fogy és távolodik, egyre mélyebbre kerülök s mégis tol felfelé. Az élet nem fogja ezt hagyni, nem fog nyugodni, nem engedi fásultságomat, nem hagyja, hogy könnyűségben éljem a hátralévő időmet, mert én mindig nagyon határozottan tudtam valamit, mindig valamiféle iránnyal rendelkeztem, s most nevetséges és hazug az egész, nem fogja engedni. Érzem, zsugorodik előttem a táv, és csak haladok, haladok előre, ő pedig húzza és fordítja, és húzza, húzzuk mindketten az időt, látjuk szinte, ez a tökéletes függvény, közeledtemben távolodom tőle, szervezetem meghozza helyettem a döntést, akarjuk, iránya van, útja van, nem lehet menekülni előle, próbára kell tenni, birtokolni fogom, minden közeledő léppel fogy bennem a gyáva döntésre buzdító erő, nem teszem meg, mert nem csak egy vagyok lézengők közül, bevállaltam. Ahogy a halál oka az élet, a megszakítás sem az élet ellen irányul, éppen általa mutatkozik meg a tapadás helye, kapcsolatunk, hogy összefonódott közöttünk végérvényesen valami. Hogy magam mellett döntöttem és nem melletted, igazán semmiség, pillanatnyi nyugalom, csupán a kimondott és aláírt szó, az elhangzásért vállalt felelősség számít, az ellenvárászat, ha tetszik, épp úgy, ahogy felhergelted bennem az élni akarást, ahogy észrevettem és saját megdöbbenésemre kimondtam és tudomásul vettem a létedet, ugyanúgy történik ez a visszamondással. Ha most elég a szó, elég a kimondás arra, hogy eltakarítsa a nyomaidat, elnyomja jelenlétedet, akkor nem is léteztél, akkor csak a ködbe kapaszkodtam, te vagy az, akit itt próbára tesznek, a te létezésed a kérdés, nem az enyém, ha meg lehet szakítani az eseményeket, ha el lehet választani a szálakat. Tested itt van, testedet látom átkelni az utcán, ismerem a pontos hőmérsékletét, saját bőrfelületemmel fogtam fel, éppen ott emlékszem a térdem körül oldalt, tudom, hogy végzi a feladatát, lüktet, a tested mutatja, hogy vagy, tested, mióta megláttam, egy lényeket hordoz, alakod a szemem sarkában sosem jelentett mást, és soha nem is fog, ezért én most eltekintek tőled a saját nyugalmam érdekében, megszakítom a létezésed, testedtől elvágom a lényeged. Állati pontossággal és nyugalommal téplek ki a jelen időből, hogy igazán megsejlelhesselek.